

РЕШЕНИЕ

№ 656

гр. София, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

при участието на секретаря Юлия С. Димитрова Асенова
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Въззивно гражданско дело № 20211100511100 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 ГПК.

С решение № 20154336/09.07.2021 г. по гр. д. № 47553/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), I ГО, 32 състав, е признато за установено, че ответникът Т. Т. Т., ЕГН *****, дължи на ищеца „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 12262/2020 г. по описа на СРС, 32 състав, а именно: 2457,01 лв. – главница за доставена от дружеството топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, бул. „*****, с аб. № 001997, за периода 01.02.2017 г. - 30.04.2019 г., ведно със законна лихва от 05.03.2020 г. до изплащане на вземането, като е отхвърлен искът за сумата над 2457,01 лв. до предявения размер от 3006,78 лв. и за периода 01.05.2016 г. - 31.01.2017 г.; сумата от 256,57 лв. – обезщетение за забава за периода 15.09.2017 г. - 24.02.2020 г., като е отхвърлен искът за сумата над 256,57 лв. до предявения размер от 393,10 лв., както и сумата от 50,58 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода 01.02.2017 г. - 30.04.2019 г., ведно със законната лихва от 05.03.2020 г. до изплащане на вземането. Отхвърлен е предявеният от „Т.С.“ ЕАД срещу Т. Т. Т. иск за сумата от 9,45 лв. – обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 31.03.2017 г. - 24.02.2020 г. Осъден е Т. Т. Т. да заплати на „Т.С.“ ЕАД сумата от 922,29 лв. – разноски съразмерно с уважената част от исковете, както и „Т.С.“ ЕАД да заплати на Т. Т. Т. сумата от 114,62 лв. – адвокатско възнаграждение.

Решението е постановено при участието на „МХ Е.“ ООД - трето лице - помагач на

страната на ищеца.

В срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е постъпила въззивна жалба от ответника Т. Т. Т., чрез адвокат И. И., срещу решението в частите, с които са уважени исковете. Излагат се доводи за неговата неправилност, сочи се, че първоинстанционният съд неправилно е изчислил част от сумите, които са погасени по давност. Твърди се, че възраженията на ответника не са били обсъдени в обжалваното решение, обсъдени са доводи и доказателства само на ищеца. По делото не са представени доказателства, че ответникът е абонат на дружеството под абонатен № 001997, което не се установява и от представените по делото съобщения към фактури. Извлечението от сметка представлява едностранно изготвен частен документ, удостоверяващ изгодни за представилата го страна обстоятелства и при оспорване не се ползва с обвързваща съда доказателствена сила за отразените в него данни. Няма данни и за редовното водене на счетоводните книги на дружеството ищец. Не е ясно на база какви доказателства съдът е приел, че ответникът е потребител на топлинна енергия и то точно под посочения от ищеца абонатен номер, не е ясно и как процесният недвижим имот се свързва с посочения абонатен номер. Излага се, и че ищецът не е доказал количеството доставена до имота топлинна енергия и нейната стойност. Оспорва се заключението на съдебно-техническата експертиза с доводи, че същата е изготвена на база на документи, които не се намират по делото и не са приети като доказателства по делото, съответно ответникът не е получил възможност да се запознае и да вземе становище по тях. Твърди се, че проверката на общия топломер е със срок на валидност до 29.09.2018 г., като след тази дата няма извършени проверки, а процесният период е до април 2019 г., т. е. след периода на валидност на последната извършена проверка на топломера. Поради това не може да се приеме, че топломерът в абонатната станция е преминал всички необходими проверки и дава точни показания, което прави претенцията на ищеца недоказана. Твърди се, че съдът не е съобразил решение № 15147/08.12.2020 г. на ВАС, с което се отменя решение № Ц-18/30.06.2016 г. на КЕВР, с което са утвърдени пределни цени на топлинна енергия, прилагано преди решение № Ц-6/07.04.2017 г. на КЕВР. С посоченото решение на ВАС се коригира цената на ТЕ в посока намаление и това за периода, съвпадащ с процесния. От СТЕ се установява, че в резултат на цитираното решение на ВАС цената на ТЕ следва да се преизчисли при цена от 64,52 лв. без ДДС в сравнение с цена на ТЕ в размер на 79,20 лв. без ДДС на всеки МВтч, съответно претендираната от ищеца сума следва да бъде намалена с 439 лв. с ДДС, предвид общото потребление от 24.920913 МВтч. Посочва се, че начислените и претендираните до 05.03.2017 г. суми са погасени по давност и са в размер - 781,10 лв., по-голям от приетия от съда. Погасени по давност са и вземанията за лихви, възникнали преди 05.03.2017 г., а за дялово разпределение – погасена по давност е сума в размер на 4,65 лв. Ищецът не е представил доказателства, от които да е видно, че не са начислявани суми, по-големи от дължимите за топлоенергия, отдадена от сградната инсталация. Според Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването – чл. 7, когато отоплителният товар на отоплителните тела в сграда – етажна собственост, е намален с над 50 % от проектния отоплителен товар на сградата и количеството на енергията, отделена от сградната инсталация, е по-голямо от количеството на енергията за отопление на имотите,

топлопреносното предприятие е длъжно писмено да уведоми потребителите в сградата етажна – собственост и лицето по чл. 139б ЗЕ и да предприеме действия съгласно т. 6.6 и 6.6.1 от методиката. От страна на ищеца не са представени доказателства за това какви са количествата на топлинния товар на отоплителните тела в сградата, с оглед приложение на посочената разпоредба за уведомяване от ищеца на потребителите и за евентуално предприемане на някакви действия по методиката, поради което няма как да се приемат начислените суми за доказани. Моли се за отмяна на решението в обжалваната част и за отхвърляне на искове. Претендират се разноси.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от ищеца „Т.С.“ ЕАД, чрез юрисконсулт К. К., с доводи за неоснователност на въззивната жалба и искане същата да бъде оставена без уважение. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор от третото лице – помагач на страната на ищеца „МХ Е.“ ООД.

Първоинстанционното решение в частите, с които са отхвърлени предявените искове до посочените по - горе размери не е обжалвано от ищеца, поради което е влязло в сила.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и доводите на насрещната страна, намира следното:

Воззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, въззивната жалба е частично основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му - в обжалваната част. По останалите въпроси въззивният съд е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС.

Настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо в обжалваните части. По правилността на решението в обжалваните части, с оглед конкретните оплаквания на въззивника, съдът приема следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД – за признаване за установено, че ответникът Т. Т. Т. дължи на ищеца „Т.С.“ ЕАД следните суми: 3006,78 лв. – главница за топлинна енергия, доставена до апартамент, находящ се в гр. София, бул. „*****“, с абонатен № 001997, за периода 01.05.2016 г. – 30.04.2019 г., 393,10 лв. – лихва за забава в плащане на главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2017 г. – 24.02.2020 г., 50,58 лв. – цена на услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.02.2017 г. – 30.04.2019 г. и 9,45 лв. – лихва за забава въргу главницата за дялово

разпределение за периода 31.03.2017 г. – 24.02.2020 г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 05.03.2020 г. до окончателното плащане, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 13.03.2020 г. по ч. гр. д. № 12262/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 32 състав.

За да се уважи искът за установяване вземане на ищеца за стойността на доставената топлинна енергия и цена на услуга дялово разпределение по делото следва да се докаже, че за процесния период между страните е съществувало валидно правоотношение, по силата на което ищецът се е задължил да доставя на ответника топлинна енергия срещу задължение на последния да заплаща стойността ѝ, както и че ищецът е изпълнил своите задължения и е доставил конкретно количество топлоенергия, начислил е суми за него съобразно с действащата към съответния момент нормативна уредба, поради което за ответника е възникнало задължение да заплати стойността ѝ, че е била извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия в полза на ответника, който е поел задължение да заплати тази сума на ищеца и договорения размер на възнаграждението. По отношение на акцесорните искове за обезщетение за забава в плащането на главниците ищецът следва да установи, че главните парични задължения са възникнали, че е настъпила тяхната изискуемост, както и че размерът на законната лихва възлиза именно на спорните суми. В тежест на ответника е да докаже плащане.

Пред въззивната инстанция не е спорно, а се установява и от приетите доказателства, че през исковия период процесният имот е бил топлофициран и че сградата - етажна собственост, в която се намира, е била присъединена към топлопреносната мрежа.

Спорно на първо място е дали ответникът има качеството на клиент на топлинна енергия за процесния имот и абонатен номер, през процесния период.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е определено в [§ 1, т. 42 от ДР на ЗЕ](#) (отм.), действал до 17.07.2012 г., а именно: физическо лице - собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си. Съгласно разпоредбата на [чл. 153 ЗЕ](#) - в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“. След отмяната на [§ 1, т. 42 ДР на ЗЕ](#) и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г., се въвежда понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“.

Съгласно [§ 1, т. 2а от ДР на ЗЕ](#) (приложима редакция след 17.07.2012 г.) „Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Съгласно [чл. 153, ал. 1 ЗЕ](#) (приложима редакция след 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост,

присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по [чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ](#) на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по [чл. 36, ал. 3 ЗЕ](#). Посочените от законодателя в [чл. 153, ал. 1 ЗЕ](#) клиенти на топлинна енергия за битови нужди, са собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху имота. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в [чл. 153, ал. 1 ЗЕ](#), ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, съответно - на носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо имота лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Сключването на договора с третото лице следва да се докаже с всички допустими по ГПК доказателствени средства, например с открИ.ето на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество (в този смисъл [ТР № 2/17.05.2018 г.](#) по тълк. д. № 2/2017 г. по описа на ОСГК на ВКС).

В мотивите на тълкувателното решение е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от ДКЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. С оглед на изложеното, собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на

общите части на сградата топлинна енергия. По силата на закона между битовия клиент и топлопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия, без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия.

Въззивният съд приема, че ищецът е изпълнил доказателствената си тежест да установи, че през процесния период ответникът е имал качеството клиент на топлинна енергия, доставяна до процесния имот.

Не е спорно, че ответникът е собственик на процесния топлоснабден имот, а това се установява и от Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 156, том XXVI, дело № 4073/26.12.1978 г. и протокол от 05.03.1979 г. по гр. д. № 1610/1979 г. на СРС, в който е одобрена съдебна спогодба, по силата на която целият процесен апартамент е възложен в дял на ответника. С молба – декларация от 30.11.2000 г. до „Т.С.“ ЕАД Т. Т. Т. е поискал да му бъде открита на адрес: гр. София, бул. „*****“, ап. 20, с отбелязване, че семейството му

се състои от 4 члена и имотът ще бъде ползван за жилищни нужди от ответника и неговото семейство. Молбата – декларация е подписана от ответника Т. Т. Т., като положеният подпис не е оспорен от страната. Видно от вписването по посочената молба е открита партия за абонатен № 001997. По делото е приет и Протокол от 02.09.2002 г. на общото събрание на собствениците на етажна собственост на адрес: гр. София, бул. „****“, на което е взето решение за сключване на договор за топлинно счетоводство със „СИМЕНС и Е.“ – „МХ Е.“ ООД, като към протокола е приложен списък на етажните собственици, в който срещу апартамент № 20 е вписан ответникът Т. Т. Т., с посочен абонатен № 1997, като е положен подпис от абоната, който не е оспорен по делото. Въз основа на протокола и взетото решение е сключен договор № 417-I от 30.09.2002 г. между представителите на етажните собственици на адрес: гр. София, бул. „****“ (сред които и ответникът) и „МХ Е.“ ООД, като герент на консорциум „СИМЕНС и Е. - БЪЛГАРИЯ“ за извършване на услугата „топлинно счетоводство“. Договорът е сключен за срок от три години, като е предвидено автоматичното му продължаване за всяка следваща година, ако няма възражения от страните – чл. 5. С оглед на съвкупната преценка на доказателствата – молба – декларация за откр.е на партия, на която е посочен процесният абонатен номер, списък на етажните собственици, в който лично ответникът е положил подпис като е удостоверил, че процесният абонатен номер касае именно процесният топлоснабден имот, който е негова собственост, въззивният съд приема, че абонатен № 001997, във връзка с който се претендират процесните вземания, касае именно имота на ответника. Абонатният номер е посочен и в индивидуалните справки за използвана топлинна енергия, представени от третото лице - помагач и неоспорени от ответника. Т. е., съдът приема, че ответникът е абонат на дружеството - ищец под абонатен № 001997, което противно на изложеното във въззивната жалба се установява от посочените доказателства по делото, а не само от съобщения към фактури и извлечение от сметка. В качеството си на собственик на имота, ответникът има качеството на клиент на топлинна енергия за битови нужди за посочения от ищеца абонатен номер.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най - малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите ([чл. 150, ал. 2 ЗЕ](#)). В случая несъмнено е, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, като по делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, че ответникът е упражнил правото си на възражение срещу тях в срока по [чл. 150, ал. 3 ЗЕ](#). Поради изложеното, през процесния период между страните по делото са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди, със съответните права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Притежаваното от ответника право на собственост върху топлоснабдения имот и установеното облигационно договорно правоотношение между страните, произтичащо от договор за продажба на топлинна енергия, по който ищецът е доставял топлинна енергия, е достатъчно основание за доказване на иска по основание, а във връзка с неговия размер въззивният съд приема следното:

От приетото в хода на първоинстанционното производство заключение на съдебно - техническата експертиза (СТЕ), което въззивният съд кредитира по реда на чл. 202 ГПК, се установява, че за отчетните периоди 01.05.2016 г. – 30.04.2017 г., 01.05.2017 г. – 30.04.2018 г., 01.05.2018 г. – 30.04.2019 г. за апартамент № 20 не е осигурен достъп и на двете редовни дати за отчет, поради което е начислена служебно топлинна енергия. В имота е имало три отоплителни тела, свързани към ВОИ с монтирани разпределители на ТЕ, за които за периода 01.05.2016 г. – 30.04.2017 г. са начислени служебно дялови единици – общо 4907,36 д. е. За служебно начислените дялови единици е изчислена и начислена ТЕ за отопление на имот от отоплителните тела в имота – общо 6,133 МВтч, не е изчислена и начислена ТЕ за отопление на имот от отоплителните тела в общите части като дял за имота на база пълен отопляем обем. За имота е начислен разход на ТЕ за отопление от сградна инсталация на база пълен отопляем обем, не е начислен разход на ТЕ за подгриване на вода за БГВ. За периода 01.05.2017 г. - 30.04.2018 г. за служебно начислените дялови единици е начислена ТЕ за отопление на имот от отоплителните тела в имота – общо 6,485 МВтч, не е начислена ТЕ за отопление на имот от отоплителните тела в общите части като дял за имота на база пълен отопляем обем. За имота е начислен разход на ТЕ за отопление от сградна инсталация на база пълен отопляем обем, начислен е разход на ТЕ за подгриване на вода за БГВ за 1 брой ползватели. За периода 01.05.2018 г. - 30.04.2019 г. за служебно начислените дялови единици е изчислена и начислена ТЕ за отопление на имот от отоплителните тела в имота – общо 5,004 МВтч, не е начислена ТЕ за отопление на имот от отоплителните тела в общите части като дял за имота на база пълен отопляем обем. За имота е начислен разход на ТЕ за отопление от сградна инсталация на база пълен отопляем обем, начислен е разход на ТЕ за подгриване на вода за БГВ за 1 брой ползватели. Пълният отопляем обем на имота по проект е 167 куб. м. Фирма „МХ Е.“ ООД е извършвала дяловото разпределение на топлинна енергия. От общото количество топлинна енергия, влязло в абонатната станция, са приспаднати технологичните разходи. Според експерта, общият топломер в абонатната станция, който е от електронен тип, е преминал метрологична проверка на 29.09.2016 г. със заключение за съответствие с одобрения тип и срок на валидност на проверката: 29.09.2018 г. (свидетелство, издадено от „ЕНБРА ТЕСТ“ ЕООД – Заповед за оправомощаване № А-О-19/16.08.2016 г. на ДАМТН). Според вещото лице фирмата за дялово разпределение е извършвала дяловото разпределение за имота за процесния период в съответствие с действащата нормативна уредба. Стойностите на изравнителните сметки по периоди, изготвени от фирмата за дялово разпределение за процесния имот за периода 01.05.2016 г. – 30.04.2019 г. са посочени в Таблица № 1 към заключението, като по прогнозни стойности за периода от м. 02.2017 г. до м. 04.2019 г. главницата за топлинна енергия е на стойност 2375,37 лв. (1858,23 лв. за отопление на имот и 517,14 лв. за БГВ), след изравняване -

2582,46 лв. Изчислената сума е съобразена с действащата цена на ТЕ за процесния период, вещото лице е направило преизчисление на дължимата сума за ТЕ при цена 64,52 лв./МВтч без ДДС (като е посочило, че в периода 01.02.2017 г. – 30.04.2019 г. влиза целият период 07.04.2017 г. – 30.06.2017 г., за който цената на ТЕ е 79,20 лв./МВтч без ДДС), която възлиза на 2366,36 лв. (1849,22 лв. – за отопление на имот, 517,14 лв. – за БГВ), след изравняване – 2562,37 лв. Не е констатирано добавяне на ТЕ към изчислената ТЕ за СИ от ФДР и за трите отчетни периода.

От заключението на съдебно – счетоводната експертиза (ССЧЕ), която въззивният съд кредитира по реда на чл. 202 ГПК, се установява, че няма данни за извършени от абоната плащания на суми за ТЕ, касаещи процесната сума. За целия процесен период м. 05.2016 г. – м. 04.2019 г. прогнозно изчислените суми са в размер на 2925,14 лв., налице е сума за доплащане от изравнителните сметки – 81,64 лв., или се дължи сумата от 3006,78 лв., както и 50,58 лв. – за дялово разпределение на топлинна енергия за периода м. 02.2017 г. - м. 04.2019 г. Съобразно действащите цени на ТЕ през процесния период, утвърдени от КЕВР, общо незаплатените суми възлизат на 3006,78 лв. (прогнозни фактури – 2925,14 лв. и изравнителни сметки 81,64 лв.) - Таблица № 1, и за услуга дялово разпределение – 50,58 лв., или общо 3057,36 лв. Обезщетението за забава, изчислено от 30.03.2017 г. (датата на изпадане в забава – първият ден след срока за плащане) до 24.02.2020 г. – датата на извлечението от сметки, възлиза на 402,55 лв., от които 393,10 лв. – върху главницата за топлинна енергия и 9,45 лв. – върху главницата за дялово разпределение на топлинна енергия. За периода 01.02.2017 г. – 30.04.2019 г. неплатените суми са: 2457,01 лв. – главница за топлинна енергия, 50,58 лв. – главница за дялово разпределение, 256,57 лв. – обезщетение за забава за периода 15.09.2017 г. – 24.02.2020 г. върху главницата за топлинна енергия и 9,45 лв. – обезщетение за забава за периода 31.03.2017 г. – 24.02.2020 г. върху сумата за дялово разпределение на топлинна енергия. С изравнителните сметки за възстановяване не са погасявани задължения извън процесния период.

Въззивният съд приема, че първата инстанция законосъобразно е кредитирала изготвените и приети без оспорване експертизи при обосноваване на правните си изводи. Изводът на първоинстанционния съд, че до имота през процесния период е доставяна топлинна енергия на определена стойност, е направен при съвкупна преценка на събраните доказателства - писмените, сред които и отчети на уредите за измерване на топлинна енергия в имота, изравнителни сметки за процесния период и заключението на СТЕ. Същото се базира не само на изходящите от ищеца писмени документи, но и на допълнително представените такива от „МХ Е.“ ООД и от Топлофикацияния район „София“. Във връзка с оплакванията на въззивника следва да се посочи, че действително съдът не би могъл да основе решението си на едностранно съставените от ищеца частни документи – в случая въз основа на приетото извлечение от сметки. По делото обаче са приети и документи, касаещи разпределението на топлинната енергия (изравнителни сметки) за имота, представени от страна на третото лице - помагач, от които в съвкупност със заключението на вещото лице може да бъде направена преценка, че искът за главница е

доказан по основание. Вещото лице е установило, че начисленията по фактури, изравнителните сметки и остойностяване на потребената топлинна енергия, са в съответствие с действащата през процесния период нормативна уредба. Неоснователни са доводите за допуснато нарушение на процесуални норми от СРС с кредитирането на заключение по експертиза, за изготвянето на която са използвани материали извън кориците на делото. Вещи лица се назначават за отговор на въпроси, за които се изискват специални знания. За да бъде отговорено на поставените от съда задачи вещото лице може да изследва и материали извън кориците на делото, като посочи в заключението си изследваните данни за изготвянето му и носи наказателна отговорност за даване на невярно заключение, базирано на липсващи документи, респективно недаващо правдива информация. Действително, ищецът е бил задължен да представи документите, по които е работило вещото лице – топлотехник, но въззивникът нито е оспорил експертизата, нито е посочил, че документите, въз основа на които е изготвена не съществуват, поради което и непредставянето им не може да бъде санкционирано с отхвърляне на исквете. В съдебната практика на ВКС трайно се застъпва становището, че изготвянето на експертиза върху непредставени по делото документи, до които само една от страните има достъп, не съставлява нарушение на процесуалните правила, което да нарушава правото на защита на насрещната страна, доколкото в закона няма изискване материалите, които се предоставят на вещото лице съгласно чл. 197, ал. 1 ГПК, да бъдат представени по делото. Необходимостта от назначаване на експертиза може да се наложи, за да се проверят материали, които вещото лице да проучи и изследва на друго място, като извършването на такава проверка при страната, у която се намират тези материали, не води до нарушаване правото на другата страна за участие в процеса (в този смисъл [определение № 333/21.05.2013 г.](#) по гр. д. № 833/2012 г. по описа на ВКС, II т. о.). Ответникът не е оспорил заключението при приемането му, не е оспорил представените от третото лице – помагач изравнителни сметки, както и извода, че за имота е начислявана служебно топлинна енергия поради неосигурен достъп (във връзка с което във въззивната жалба не са изложени никакви оплаквания), поради което въззивният съд приема за неоснователно оплакването за нарушено право на защита на страната, съответно, че претенциите на ищеца са неоснователни. Ответникът не е установил и да се е възползвал от предвиденото рекламационно производство и да е оспорил изготвените от третото лице - помагач изравнителни сметки в установените срокове съгласно Общите условия, или в срока за рекламации за отчет на уредите и разпределението по [чл. 70, ал. 6 от Наредбата за топлоснабдяването](#) (в редакцията до 01.10.2019 г.), респективно чл. 70а, ал. 4, поради което съдът намира, че разпределението е извършено по описания и отразен от експерта начин в съответствие с нормативната уредба.

Въззивният съд приема, че стойността на топлинната енергия е законосъобразно определена съобразно действащите през исковия период цени. С цитираното [решение № 15147/08.12.2020 г.](#), постановено по адм. дело № 172/2019 г. на ВАС е отменено [решение № 6511/08.11.2018 г.](#) по адм. дело № 4607/2017 г. по описа на АССГ, като вместо това е отменено решение № Ц-6/07.04.2017 г. на КЕВР. Решението на ВАС е постановено на

08.12.2020 г. (след процесния период – м. 05.2016 г. – м. 04.2019 г.) и по аргумент от нормата на [чл. 195, ал. 1 АПК](#) има действие занапред, поради което е неотнормимо към процесния случай и са неоснователни доводите на въззивника, че цената на ТЕ следва да се преизчисли при цена от 64,52 лв. без ДДС на всеки МВтч, съответно претендираната от ищеца сума да бъде намалена с 439 лв. с ДДС. Независимо от изхода на спора по адм. дело № 172/2019 г. на ВАС, постановеното решение ще има действие след 08.12.2020 г. и не влияе на законосъобразността на извършените преди постановяването му изчисления на задълженията на потребителите.

Относно оплакванията, че ищецът не е представил доказателства, от които да е видно, че не са начислявани суми, по - големи от дължимите за топлоенергия, отдадена от сградната инсталация (чл. 7 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването), въззивният съд приема с оглед заключението на СТЕ, че количеството топлинна енергия е изчислявано правилно от ищеца съобразно изискванията на Наредбата, а ако ответникът твърди, че са начислявани суми, по – големи от дължимите за топлоенергия, отдадена от сградната инсталация, в негова тежест е било да го докаже – чл. 154, ал. 1 ГПК.

Основателно е обаче оплакването, че не следва да се ангажира отговорността на ответника за заплащане стойността на цялото констатирано от СТЕ количество топлинна енергия, за което са предявени исковете, с оглед изрично релевираното възражение във връзка с техническата изправност на общия топломер, монтиран в абонатната станция. Установяването на обстоятелството, че доставената топлинна енергия в сградата е отчитана с технически изправно средство за търговско измерване (общ топломер, монтиран в абонатната станция) е възложено в доказателствена тежест на ищеца.

Съгласно [чл. 5 от Закона за измерванията \(ЗИ\)](#) за осигуряване точност и достоверност на техническите средства, използвани за нуждите на търговски плащания, се извършва метрологичен контрол – първоначален и последващ. Съобразно [чл. 186, ал. 2, пр. първо ЗЗД](#) ищецът дължи да осигури за своя сметка отчитането на топлинната енергия, което обуславя както признатото му право на собственост върху средството за техническо измерване - общия топломер, така и задължението му да го поддържа в изправност включително и чрез периодични проверки да удостоверява измервателната му годност.

От доказателствата по делото не може да се направи извод, че използваното средство за търговско измерване - монтираният в абонатната станция общ топломер, съответства на общоприетия еталон през целия процесен период, съответно е преминавал дължимите по закон периодични проверки на всеки две години. В случая с отговора на исковата молба ответникът е оспорил количеството топлинна енергия, доставено до имота, и е поискал дружеството да бъде задължено да представи доказателства, че общият топломер в абонатната станция е преминал метрологични проверки. От СТЕ се установява, че метрологична проверка е извършена на 29.09.2016 г., със срок на валидност до 29.09.2018 г., като след тази дата няма подобни данни, включително след задължаване по реда на чл. 190 ГПК ищецът не е представил доказателства за последващи метрологични проверки, нито е посочил, че документите се съхраняват у трето лице. При положение, че наличните

по делото доказателства не позволяват извод, че и след м. 09.2018 г. общият топломер е бил технически изправен и правилно е отчитал преминаващата в абонатната станция топлинна енергия, съответно, че цялата остойностена енергия е отчетена от измервателно средство с гарантирана по предписания ред точност и достоверност на показанията през целия процесен период, то настоящият съдебен състав приема, че искът за главница за топлинна енергия следва да бъде отхвърлен за сумата от 922 лв., преценена от съда по реда на чл. 162 ГПК с оглед изравнителната сметка за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2019 г. и СТЕ, съответно обезщетението за забава върху дължимата главница – 1535,01 лв. определено по реда на чл. 162 ГПК е в размер на 160,29 лв. Доколкото сумата за дялово разпределение не е свързана с изправността на общия топломер в абонатната станция, то искът е основателен в пълен размер.

В тази връзка, районната инстанция правилно е определила сумите, които са погасени по давност. Според задължителните за съдилищата разяснения, дадени с ТР № 3/2011 г. по тълк. д. № 3/2011 г. по описа на ОСГТК на ВКС, понятието „периодични плащания“ по см. на чл. 111, б. „в“ ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл и по аргумент от чл. 155 и чл. 156 ЗЕ вземанията на топлофикационното дружество съдържат всички изброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения давността тече от деня на падежа. Ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало – чл. 114, ал. 2 ЗЗД.

Според Общите условия за продажба на топлинна енергия от 2016 г., приложими за приетия за погасен по давност период, купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тъй като настоящият иск се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 05.03.2020 г., на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, правилно СРС е приел, че вземанията за главница, станали изискуеми до 05.03.2017 г. – т. е. три години преди датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК, са погасени по давност, като относно техния размер е кредитирал заключението на ССЧЕ, неоспорено от страните, вещото лице по която е посочило какви са дължимите суми за периода м. 02.2017 г. – 30.04.2019 г. (непогасения по давност период), като от СТЕ се установява, че начислената сума за този период е дори в по-голям размер от 2457,01 лв., до която сума е уважен искът. Следва да се посочи, че според въззивния съд вземането за м. 01.2017 г. не е погасено по давност, но съдът не може да влошава положението на жалбоподателя. Вземането за услуга дялово разпределение не е погасено по давност и е в размер на исковата сума – 50,58 лв. Районният съд е отчел недължимост и на обезщетение за забава (за разликата над 256,57 лв.

до 393,10 лв.) върху главницата, която е погасена по давност, във връзка с размера на което не са изложени оплаквания във въззивната жалба и на основание чл. 269 ГПК въззивният съд не дължи излагане на допълнителни мотиви.

Следователно, от приетия за непогасен по давност размер на главницата за топлинна енергия – 2457,01 лв. следва да се приспадне сумата от 922 лв., която въззивният съд прие за недължима, и искът за главница за топлинна енергия да бъде уважен за сумата от 1535,01 лв., съответно от приетото за непогасено по давност обезщетение за забава в размер на 256,57 лв. следва да се приспадне сумата от 96,28 лв. и искът за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия да бъде уважен за сумата от 160,29 лв.

Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която искът за главница за топлинна енергия е уважен за разликата над 1535,01 лв. до 2457,01 лв. и вместо това да бъде постановено друго, с което искът да бъде отхвърлен в тази част (за сумата от 922 лв.), както и да бъде отменено в частта, с която искът за мораторна лихва е уважен за разликата над 160,29 лв. до 256,57 лв. и вместо това да бъде постановено друго, с което искът да бъде отхвърлен за тази част (за сумата от 96,28 лв.), а в останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която в тежест на ответника са възложени разноски над 465,39 лв. В полза на ответника следва да се присъди допълнително сумата от 167,75 лв. – разноски съразмерно с отхвърлената част от исковете от въззивния съд, при съобразяване, че начинът на изчисление на разноските от първоинстанционния съд не е оспорен от страните.

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция, в полза на въззивника - ответник съразмерно с уважената част от въззивната жалба се дължат: 27,68 лв. – заплатена държавна такса и 147,35 лв. – адвокатско възнаграждение от общо претендираното в размер на 400 лв. Възражението на ответната страна по чл. 78, ал. 5 ГПК е неоснователно, тъй като претендираното адвокатско възнаграждение не надхвърля минималния размер, предвиден в Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – чл. 7, ал. 2, т. 2, в действащата към момента на уговаряне на възнаграждението редакция. В полза на ищеца – въззиваема следва да се присъди сумата от 31,58 лв. – разноски за юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от въззивната жалба, определено в общ размер на 50 лв., при съобразяване на действителната фактическа и правна сложност на делото, както и разясненията на [определение № 518 от 03.12.2019 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4461/2019 г., IV г. о.](#)

На основание [чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК](#), с оглед цената на предявените искове, настоящото решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Софийският градски съд

ДЕШИ.

ОТМЕНЯ решение № 20154336/09.07.2021 г. по гр. д. № 47553/2020 г. по описа на Софийски районен съд, I ГО, 32 състав, в обжалваните части, с които е признато за установено, че ответникът Т. Т. Т., ЕГН *****, дължи на ищеца „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 12262/2020 г. по описа на СРС, 32 състав, а именно: сумата над 1535,01 лв. до присъдените 2457,01 лв. – главница за доставена от дружеството топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, бул. „*****, с аб. № 001997, за периода 01.02.2017 г. - 30.04.2019 г., ведно със законна лихва от 05.03.2020 г. до изплащане на вземането, както и сумата над 160,29 лв. до присъдените 256,57 лв. – обезщетение за забава за периода 15.09.2017 г. - 24.02.2020 г., както и в частта, с която е осъден Т. Т. Т. да заплати на „Т.С.“ ЕАД сумата над 465,39 лв. – разноски, съразмерно с уважената част от исковете, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, срещу Т. Т. Т., ЕГН *****, по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че Т. Т. Т., ЕГН *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, сумата над 1535,01 лв. до присъдените 2457,01 лв. – главница за доставена от дружеството топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, бул. „*****, с аб. № 001997, за периода 01.02.2017 г. - 30.04.2019 г., ведно със законна лихва от 05.03.2020 г. до изплащане на вземането, както и сумата над 160,29 лв. до присъдените 256,57 лв. – обезщетение за забава за периода 15.09.2017 г. - 24.02.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 12262/2020 г. по описа на СРС, 32 състав.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20154336/09.07.2021 г. по гр. д. № 47553/2020 г. по описа на Софийски районен съд, I ГО, 32 състав, в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** да заплати на Т. Т. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. София, бул. „*****, ап. № 20, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК допълнително сумата от 167,75 лв. – разноски за първоинстанционното производство, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 273 ГПК сумата от общо 175,03 лв. – разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА на основание [чл. 78, ал. 3](#) и [ал. 8 ГПК](#), вр. с [чл. 273 ГПК](#), Т. Т. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. София, бул. „*****, ап. № 20 да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „***** сумата от 31,58 лв. - юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Решението е постановено при участието на „МХ Е.“ ООД - трето лице - помагач на страната на ищеца „Т.С.“ ЕАД.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване съгласно [чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК](#).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____